

UV 2/2005

Suomen taistelujoukot ovat todellisia tuntemattomia sotilaita: niiden sotilaiden henkilöllisyys salataan.

Heille maksetaan palkkaa lähtövalmiina olemisesta.

Kun lähtö tulee, vakuutusten on syytä olla kunnossa: osa joukosta palaa sinkkiarkuissa.

Laillisuusperusta

EU:n perustuslain (I, 41-3) mukaan ”jäsenmaat sitoutuvat asteittain parantamaan sotilaallisia voimavarojaan”.

Pisimmälle menevät maat muodostavat (I, 41-6) sotilasytimen: ”Jäsenvaltiot, joiden sotilaalliset voimavarat täyttävät korkeammat vaatimukset ja jotka ovat tehneet keskenään tiukempia sitoumuksia tällä alalla suorittaakseen vaativampia tehtäviä, aloittavat unionin puitteissa *pysyvän rakenteellisen yhteistyön.*”

Siitä on yksityiskohtaiset määräykset artiklassa (III-312) ja pöytäkirjassa n:o 23. Pöytäkirjassa taistelujoukkomaat lupaavat investoida lisää rahaa sotiin.

Taistelujoukot (battle troops)

Taistelujoukkojen varustaminen on aloitettu jo ennen uuden perustuslain voimaantuloa.

Suomi on joukossa mukana, vaikka ei siihen ole pakkoa edes perustuslaissa. Suomella on tahto osallistua ”vaativampiin tehtäviin”, jotka voivat olla myös rauhanpakottamista eli sotaa kaukana oman maan rajojen ulkopuolella.

Suomen hallitus ja kenraalit ovat päättäneet osallistumisesta eduskuntaa kuulematta. EU:n jäsenmaat ilmoittivat marraskuussa 2004 perustavansa 13 erillistä osastoa, joihin kuhunkin kuuluu noin 1500 sotilasta. Suomi on mukana kahdessa joukossa: noin 160 sotilaalla yhdessä Nato-maiden Saksan ja Hollannin ja runsaalla 200 sotilaalla naapurimme Ruotsin ja Norjan kanssa.

Utin erikoisjääkäripataljoona

Taistelujoukkojen puolestapuhujat puhuvat mielellään joukkojen käytöstä rauhanturvatehtäviin.

Siitä ei ole kysymys, vaan ”vaativammista tehtävistä” eli

rauhaanpakottamistehtävistä. Niissä ammutaan kohti.

Suomalaisia palkkasotilaita kutsutaan sopimussotilaiksi. Heitä vaaditaan sitoutumaan lähtövalmiuteen, kun kutsu käy, ja EU:ssa kutsu käy sen mukaan kuin maat ovat päivystysvuorossa. Suomi päivystää muutaman sadan sotilaan voimin ensimmäisen kerran jo vuonna 2007.

Kun maa päivystää, sen sotilaiden on oltava valmiina sotaanlähtöön jopa vain 5 päivän hälytysajalla. Heillä pitää olla asianmukainen varustus - EU:n vanhojen siirtomaavaltojen tarpeiden kyseessä ollen - Afrikka-sotiin, ja heillä pitää olla asianmukainen koulutus. Suomalaisia ammattitappajia aletaan värvätä ja kouluttaa ensi heinäkuussa. Heidät koulutetaan eri varuskunnissa, mm. Utin jääkärirykmentissä ja Naton harjoituksissa ulkomailla. Nämä tuntemattomat sotilaat ovat vapaaehtoisia varusmiehiä ja kantahenkilöitä; upseereitakaan ei voida pakottaa sotiin vieraille maille.

Kaikki tämä, varustelu ja koulutus, maksaa, ja sen maksavat suomalaiset.

Päivystys

Taistelujoukkojen puolestapuhujat sanovat, että sotaanlähtö ei ole automaattinen vaan vaatii Suomelta aina erillisen oman eduskunnan päätöksen.

Kun päivystetään yhdessä muiden kanssa, on kuitenkin sitouduttu lähtemään niiden muiden kanssa - tai ne muutkaan eivät voi lähteä. Puolustusvoimain komentaja Juhani Kaskeala nostaa kissan pöydälle: "Yhteisesti päätetystä operaatiosta vetäytyminen romuttaisi täysin unionin nopean toiminnan joukkojen käyttöperiaatteen".

EU:n taistelujoukot ovat täysin *Nato-yhteensopivia* ja EU:n Nato-maissa ne ovat myös Naton käytössä.

EU vaatii rauhanturvalain muutoksen

Kaiken edellä olevan toimeenpanemiseksi Suomen poliittis-militaristinen eliitti haluaa muuttaa voimassa olevaa rauhanturvalakia.

Sitä valmistelee erityinen virkamiestyöryhmä.

Lakiin kirjoitetaan ne pariaatteet, joiden mukaan suomalaisia taistelujoukkoja käytetään ulkomailla päätyen aina jälkeen jääneiden omaisten eläkkeisiin.

Suurin poliittinen kysymys on se, että nykyisen lain 1. pykälän mukaan "Suomi voi osallistua sellaiseen Yhdistyneiden Kansakuntien (YK) tai Euroopan turvallisuus- ja yhteistyöjärjestön (ETYJ) päätökseen perustuvaan sotilaalliseen kriisinhallintaan ja rauhanturvaamiseen". Suomi saa osallistua vain laillisiin sotiin vain YK:n (tai ETYJ:in) luvalla.

EU:n perustuslakiin ei saatu kirjattua vastaavaa mandaattia, ja EU on Naton linjalla: toimitaan YK:n peruskirjan "periaatteiden mukaisesti", mutta määritellään ne periaatteet itse eikä pyydetä omalle päätökselle YK:n lupaa.

YK:n mandaatti on kuitenkin kaikkien kansainvälisten operaatioiden laillisuuden välttämätön edellytys.

Presidentti **Tarja Halonen** on pitkään pannut vastaan koko muulle suomalaiselle poliittis-militaristiselle eliitille ja vaatinut YK:n mandaatin säilyttämistä rauhanturvalaissa. Presidentinvaalien lähestyessä hänen kanttinsa näyttää pettävän. Samalla matkalla Ranskassa, jossa hän otti jatkosotasyllisiä tyydyttävän kannan Suomen erillissodasta Neuvostoliittoa vastaan (unohtaen mainita liiton natsi-Saksan kanssa), hän näyttää antaneen periksi YK:n mandaattiasiassa.

Muiden ei pidä antaa periksi. Kysymys on sodasta ja rauhasta, Suomesta ja Natosta, laillisuudesta ja laittomuudesta.

Meille turvallisinta on olla rauhan, liittoutumattomuuden, YK:n, kansainvälisen oikeuden ja hyvien naapurisuhteiden puolella uuden Honka-liiton nousua vastaan.